

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE
MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIE Nr. 11

Ședința publică de la 09 Aprilie 2012

Pe rol fiind soluționarea cererii privind acordarea termenului de grație/eșalonare plată obligație și suspendarea continuării executării silite a sentinței civile nr.491 din 19.12.2008 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr.5623/2/2008, formulată de petentul **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE** în contradictoriu cu intimații **B.E.J.A. "GONȚ DORINA ȘI GONȚ LUCIAN", A.G., D. M. V., C.N., P. O.R., S. A., B. M., M. D. S., N. M., C.S., Ș. E., P. I., D.C.E., V. M.A., B. A., O. N. R., A.M. Ș..**

La apelul nominal făcut în ședință publică nu au răspuns părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, care a învederat menținerea atașării dosarului nr.5623/2/2008, în care a fost pronunțată sentința civilă nr.491 din 19.12.2008 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Curtea reține în pronunțare cererea de acordare a termenului de grație și suspendare a continuării executării silite formulată de petentul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

CONSIDERENTE,

Deliberând, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată în data de 07.03.2012, sub nr.1898/2/2012, petentul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în contradictoriu cu intimații **B.E.J.A. "Gonț Dorina și Gonț Lucian", A.G., D. M.V., C. N., P.O.R., S.A., B.M., M.D.S., N. M., C.S., Ș. E., P.I., D. C. E., V. M.A., B.A., O. N. R., A.M.Ș.,** a solicitat suspendarea continuării executării silite până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului de grație, precum și acordarea unui termen de grație pentru obligația de plată stabilită în sarcina noastră, astfel cum aceasta este prevăzută în dispozitivul titlului executoriu, și stabilirea unor termene de plată eşalonată a acestei obligații în sensul art. 6 alin.1 din O.G. nr. 22/2002, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011, cu respectarea dispozițiilor

imperative ale O.U.G nr. 71/2009, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011, astfel: instituirea unui termen de grație pentru plata debitului până la sfârșitul lunii noiembrie a anului 2012; stabilirea unor termene de plată defalcate astfel: în luna decembrie 2012: 5% din valoarea titlului executoriu; în anul 2013: 10% din valoarea titlului executoriu; în anul 2014: 25% din valoarea titlului executoriu; în anul 2015: 25% din valoarea titlului executoriu; în anul 2016: 35% din valoarea titlului executoriu.

În motivarea cererii, petentul a arătat ca în cauza Immobiliare Safi contra Italiei, C.E.D.O a reținut cu valoare de principiu că „suspendarea executării unei hotărâri judecătorești pe durata de timp strict necesară pentru a găsi o soluție satisfăcătoare pentru probleme de interes public poate justificată, în circumstanțe excepționale”.

De asemenea, prin hotărârea secției a II-a a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în cauza Saggio contra Italiei, s-a statuat că „în principiu un sistem de suspendare temporară a plății creanțelor unei întreprinderi comerciale în criză nu este criticabil în sine, având în vedere marja de apreciere autorizată de alin.1 art.I din Protocolul nr. 1 la Convenție”.

Așadar, jurisprudența C.E.D.O în materie nu poate fi interpretată în sensul s-ar stabili în sarcina statului o obligație absolută, de executare imediată obligațiilor ce incumbă acestuia (în sens larg), indiferent de situația bugetului general consolidat.

În contextul actual, trebuie avută în vedere situația excepțională în care statul se confruntă cu o lipsă generală și substanțială de resurse financiare publice, care îl pun în situația de a asigura doar minimul necesar pentru funcționarea serviciilor publice esențiale, precum justiția, și în care nu mai exista posibilitatea reală de a plăti obligații de ordinul sutelor de milioane de e stabilite prin hotărâri judecătorești.

Astfel, în nota de fundamentare a O.U.G nr. 71/2009 (ulterior modificată prin O.U.G nr. 45/2010) se arată că la data emiterii acestui act normativ (luna iunie 2009) cuantumul sumelor datorate personalului bugetar cu titlu de drepturi de natură salarială era de 2.163 milioane lei, echivalentul a 0,4% din Produsul Intern Brut (nu este lipsit de relevanță a arăta că suma alocată efectiv pentru funcționarea sistemului judiciar din România la nivelul întregului an 2009 nu a fost mai mare).

Acest debit foarte mare, echivalentul a aproximativ 500 de milioane de euro, trebuie, totodată, raportat la situațiile excepționale în care s-a aflat și se află România în anii 2009 - 2011, situații care sunt de notorietate publică: scăderea dramatică a încasărilor bugetare, existența unui deficit bugetar major, contractarea unui împrumut semnificativ de la instituții financiare și organizații internaționale pentru a acoperi deficitul bugetar, a împiedica deprecierea monedei naționale și pentru ca statul să-și execute obligațiile curente elementare, precum plata salariilor personalului bugetar.

Toate acestea constituie fără îndoială „circumstanțe excepționale”, „circumscrise marjei de apreciere autorizate a statului”, în sensul jurisprudenței C.E.D.O din cauzele Immobiliare Safi și Saggio contra Italiei,

circumstanțe care permit măsuri de excepție precum eşalonarea executării obligației de plată a sumelor datorate personalului bugetar în temeiul unor hotărâri judecătorești, chiar pentru o perioadă relativ îndelungată (ca cea avută în vedere de O.U.G nr. 71/2009, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011).

Actele normative menționate supra nu au fost emise de stat în calitate de debitor al unei obligații, ci în calitate sa de purtător al puterii publice, în speță puterea legislativă (delegată în mod excepțional, după caz, executivului, conform art. 115 din Constituție). După cum se arată explicit în preambulul O.U.G nr. 71/2009, se instituie, temporar, reglementări speciale privind executarea silită a hotărârilor judecătorești prin care au fost acordate anumite drepturi salariale pentru personalul din sectorul bugetar, reglementări justificate, de altfel, de imposibilitatea (iminentă) a menținerii echilibrelor bugetare și a respectării angajamentelor interne și internaționale asumate de stat, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Imposibilitatea de plată a sumelor datorate cu titlu de drepturi salariale restante în temeiul unor hotărâri judecătorești, precum cele care formează obiectul cauzei, rezultă, de altfel, și din Legea nr. 329/2009, care dispunea, între altele, că în vederea încadrării în constrângerile bugetare determinate de situația de criză economică, în perioada octombrie - decembrie 2009, conducătorii autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare, au obligația de a diminua cheltuielile de personal, în medie cu 15, 5% lunar, între altele (și în fapt în mod preponderent) prin acordarea unor zile libere jură plata personalului angajat.

Această măsură fără precedent, care i-a privit și pe magistrați, demonstrează că statul a fost, la finalul anului 2009, în imposibilitate de a plăti în mod integral salariile datorate în mod curent; a fortiori, plata unor drepturi salariale suplimentare, stabilite global prin hotărâri judecătorești și al căror quantum este de ordinul miliardelor de lei apare în mod vădit imposibilă.

Totodată, prin Legea nr. 275/2010 plafonul maxim al cheltuielilor de personal ale bugetului general a fost stabilit la 40,574 miliarde lei.

Această sumă a asigurat plata drepturilor salariale ale personalului din sectorul bugetar în anul 2011, inclusiv majorarea salarială de 15% prevăzută de Legea nr. 285/2010, iar potrivit dispozițiilor art. 9 alin.2 din Legea nr. 69/2010, a responsabilității fiscal bugetare, totalul cheltuielilor de personal ale bugetului general nu poate fi majorat pe parcursul anului bugetar, cu ocazia rectificărilor bugetare.

A accepta teza contrară ar însemna majorarea semnificativă a deficitului bugetului general și depășirea limitelor instituite în acest sens prin Tratatul de la Maastricht.

Prin eventuala respingere irevocabilă a cererii deduse judecății, raportat la situația concretă evocată, s-ar ajunge la imposibilitatea funcționării Ministerului Public, respectiv la imposibilitatea plății salariilor, situație în care ar fi grav încălcat dreptul salariaților la muncă garantat de

Constituție și de normele comunitare în" materie, dar și dreptul la remunerație pentru activitatea deja desfășurată.

De altfel, în practica C.E.D.O în materie s-a apreciat în mod judicios că nu se poate admite ca creditorii să dispună de un drept nelimitat de alegere a tipului de executare dorit, prin care se urmărește executarea hotărârilor invocate, deoarece aceasta echivalează cu admiterea unor proceduri nelegale (cauza Berger împotriva Franței).

Cererea de chemare în judecată a fost formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru înlăturarea unei pagube, iminente și care nu s-ar putea repara prin nici o altă măsură.

Astfel, prin Legile nr. 286/2010, a bugetului de stat pe anul 2011, și nr. 293/2011, a bugetului de stat pe anul 2012 (cu precizarea că în anul 2012 se va achita tranșa corespunzătoare prevăzută de O.G. nr. 71/2009), nu au fost prevăzute în bugetul Ministerului Public sumele necesare achitării drepturilor bănești rezultate din hotărâri judecătorești, aspect ce atestă imposibilitatea legală actuală a Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a plăti creanța datorată creditorilor în baza titlului executoriu pe care aceștia îl dețin.

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin.1 și 2 din O.G. nr. 22/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011 „(1) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice se achită din sumele aprobate cu această destinație prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obliga de plată respectivă. (2) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperi cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale, pentru care au fost înființate”.

Prin urmare, neexistând sume prevăzute cu această destinație în bugetul ordonatorului de credite în perioada de referință, este evident că orice tip de executare silită pornită împotriva Ministerului Public, în baza titlurilor executorii având ca obiect drepturi salariale restante, nu va putea viza decât sumele din conturile de cheltuieli de organizare și funcționare și de personal, deși acest lucru este expres prohibit de dispozițiile art. 1 alin.1 și 2 din O.G. nr. 22/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011, raportat la art. 1 alin.1 și 2 din O.U.G. nr. 71/2009, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011 (ce instituie suspendarea de drept a oricăror forme de executare silită).

Mai mult decât atât, în conformitate cu prevederile art. 29 alin.3 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, „cheltuielile prevăzute în capitole și articole au destinație precisă și limitată”, iar potrivit art.47 „creditele bugetare aprobate la un capitol nu pot fi utilizate pentru finanțarea altui capitol”, în timp ce dispozițiile art. 72 alin.1 lit. a din Legea nr. 500/2002 statuează că este infracțiune nerespectarea dispozițiilor art. 14 alin. 3 din același act normativ, în acord cu care „Nici o cheltuială din fonduri publice nu

poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare".

A accepta teza contrară ar echivala cu blocarea conturilor de cheltuieli materiale, de organizare și funcționare și de cheltuieli de capital, care sunt conturile din care Ministerul Public își achită furnizorii de servicii și anume: serviciile de poștă și telecomunicații, serviciile de energie electrică, serviciile de utilități de apă, gaze, necesare pentru desfășurarea activității.

Neachitarea furnizorilor de servicii presupune blocarea totală a activității Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, atât în plan intern în relația cu unitățile din subordine, cu autoritățile statului, cu justițiabilii, cât și pe plan extern în relația cu autoritățile respective, datorită implicării pe care Ministerul Public o are în numeroase programe derulate la nivel internațional dar și anchete comune cu autorități similare din alte state.

Acest blocaj ar afecta nu numai plata cheltuielilor cu caracter funcțional, ci însăși realizarea atribuțiilor instituției, în condițiile în care avansarea cheltuielilor judiciare conform art. 189 C.pr.pen. (onorarii expertize și acte medico-legale, asigurarea traducerilor în dosarele penale și cooperării judiciare internaționale) și plata serviciilor poștale pentru transmiterea actelor de procedură către justițiabili, conform art. 228 alin.6 C.pr.pen., art. 246 C.pr.pen., art. 249 C.pr.pen. și art. 278 C.pr.pen. nu ar putea fi efectuate.

Pe această cale, ar fi lezate atât garanțiile dreptului la un proces echitabil, cât și principiul celerității în procesul penal.

Așadar, solicitările deduse judecății sunt dovedite de prejudiciul imediat și grav ce ar fi suferit de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, constând în suspendarea activității acestei instituții.

Suspendarea activității ar avea drept consecință blocarea sistemului judiciar, lipsirea societății de reprezentantul legal al intereselor sale, și, în mod evident, destabilizarea ordinii de drept a statului român.

Totodată, se impune precizarea că Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a întreprins, în perioada de referință, demersuri pentru a obține fondurile necesare achitării creanțelor rezultate din hotărâri judecătorești.

În acest sens, invocă adresele nr.519/C3 din 17.06.2008, nr. 545/C3 din 23.06.2008, nr. 3733/C/2008 din 23.01.2009, nr. 1049/C/2009 din 26.05.2009 și nr. 1049/C/2009 din 9.06.2009 (anexate), ce atestă în mod neechivoc faptul că, în perioada supusă controlului judecătoresc, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reprezentant legal, a întreprins demersuri în vederea obținerii sumelor necesare achitării drepturilor bănești acordate prin titluri executorii în favoarea personalului din sistemul justiției.

Drept urmare, în trimestrul IV al anului 2010, în baza H.G. nr. 422/2010, creditorilor din prezenta cauză le-a fost achitată parțial creanța pentru care a fost pornită executarea silită.

Astfel, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și-a îndeplinit obligațiile de mijloace ce-i incumbau pentru a deveni incidente dispozițiile O.G. nr. 22/2002 coroborate cu cele ale O.U.G nr. 71/2009, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011, acte normative incidente tuturor creanțelor din sistemul bugetar în ceea ce privește eșalonarea executării obligațiilor cuprinse în titluri executorii.

În acest context, este evident că cererile deduse judecății îndeplinesc atât cerința urgenței, cât și condițiile existenței motivelor temeinice și împrejurărilor speciale, conform legii, aspecte ce apar dovedite în raport de faptul că eventuala blocare a conturilor instituției prin care se rulează fondurile necesare desfășurării activității, altele decât cele în care s-ar încadra suma datorată, ce ar putea fi urmată de indisponibilizarea debitului și quantumul ridicat al acestuia, cât și caracterul perturbator al cererilor de executare silită (formulate în condițiile în care în bugetul Ministerului Public nu au fost prevăzute sumele necesare plății), sunt de natură să lezeze în mod grav activitatea instituției.

Instanța se află astfel în fața analizării interesului creditorilor, care au dreptul să-și recupereze creanțele, și interesul social general al cetățenilor României, sub aspectul competențelor și atribuțiilor legale ale Ministerului Public, inclusiv sub aspectul funcționării acestei instituții, situație în care, în conformitate și cu practica C.E.D.O. în materie, interesul general este prioritar, impunându-se a fi ocrotit corespunzător.

În aceeași ordine de idei, potrivit dispozițiilor art. 7 din O.G. nr. 22/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011, „cererile, indiferent de natura lor, formulate de instituțiile și autoritățile publice în cadrul procedurii de executare silită a creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina acestora sunt scutite de plata taxelor de timbru, timbru judiciar și a sumelor stabilite cu titlu de cauțiune”. Așa fiind, pornindu-se de la posibilitățile reale de plată ale reclamantului, rezultate din analiza bugetelor pe anii 2011-2012, și având în vedere prognoza economică națională pentru anii următori, în cauză sunt întrunite motivele temeinice prevăzute de art. 6 alin.1 din O.G. nr. 22/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011, fiind incidente și dispozițiile imperative ale O.U.G. nr. 71/2009, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011, aspecte în raport de care solicităm admiterea cererilor deduse judecății, suspendarea executării în formele expuse, acordarea unui termen de grație pentru obligația de plată stabilită în sarcina noastră, astfel cum aceasta este prevăzută în dispozitivul titlului executoriu, și stabilirea unor termene de plată eșalonată a acestei obligații.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1, art. 6 alin. 1, 2, 4, 5 și 6, art. 7 din O.G. nr.22/2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 92/2011 raportat la art. 1 alin. 1 și 2 din O.U.G. nr.71/2009, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 230/2011, cu aplicarea art. 17 din Legea nr. 146/1997, republicată.

A fost atașat dosarul de fond nr.5623/2/2008, în care a fost pronunțată sentința civilă nr.491 din 19.12.2008 pronunțată de Curtea de Apel București

– Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Deliberând asupra cererii, Curtea reține următoarele:

Curtea a fost sesizată cu o cerere de acordare a unui termen de grație pentru obligația de plată stabilită în sarcina debitorului prin hotărâri judecătorești pe baza cărora creditorii au început executarea silită, solicitându-se și stabilirea unor termene de plată eșalonată a acestei obligații, cereri întemeiate pe dispozițiile art. 6 alin.1 din O.G. nr. 22/2002 astfel cum a fost modificată prin Legea nr.92/2011.

Analizând dispozițiile legale invocate de Ministerul Public în susținerea cererii sale, Curtea constată că însuși art. 6 alin.1 din O.G. nr. 22/2002 astfel cum a fost modificată prin Legea nr.92/2011, face referire la existența unor motive temeinice la baza acordării unui termen de grație judecătoresc, tocmai prin aceasta lăsat la aprecierea judecătorului, motive de invocat și dovedit ca atare, distinct de beneficiul eșalonării plății pe care-l realizează prevederile O.U.G. nr. 71/2009, astfel cum a fost modificată prin O.U.G. nr. 45/2010 și O.U.G. nr. 113/2010, de care partea se poate prevala numai în cadrul contestației la executare silită.

Faptul că în cadrul contestației la executare beneficiul suspendării executării și cel al eșalonării plății pe care-l realizează prevederile O.U.G. nr. 71/2009, astfel cum a fost modificată prin O.U.G. nr. 45/2010 și O.U.G. nr. 113/2010 ar fi fost înlăturat, nu constituie motiv pentru a-l sancționa în mod indirect, în soluționarea unei cereri de acordare a unui termen de grație judecătoresc, întrucât ipotezele și temeiurile pentru care acesta se poate recunoaște sunt altele decât eșalonarea operată de legea însăși, ale cărei efecte se produc de plin drept, în puterea ei, iar nu a unei eventuale hotărâri judecătorești care s-o consfințească.

Prin Decizia nr. 1/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a respins recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 71/2009](#), modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 18/2010](#) și Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 45/2010](#), în procedura de executare silită a titlurilor executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

S-a reținut ca procedura de executare a unei hotărâri judecătorești reprezintă parte a procesului civil, astfel că instanțele sunt ținute a observa că și în privința acesteia sunt antrenate toate garanțiile prevăzute la art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului. Analiza caracterului nerezonabil al duratei procedurii de executare face obiectul unei ample jurisprudențe a Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Convenție, analiză realizată uneori din perspectiva mai generală a "dreptului de acces la justiție" (cauza Ruianu împotriva României, paragraful 54), iar nu doar aceea a termenului nerezonabil, după cum, în alte situații, se analizează și respectarea art. 1 Protocolul 1, dacă se rețin alte

aspecte decât cele ce au condus la constatarea unei încălcări pe temeiul art. 6 (spre exemplu, cauzele Rădulescu, Glod, Abăluță, Dragne, Georgi, Ana și Ioan Radu, Constantin Popescu, Samoilă împotriva României etc.).

Curtea Constituțională a constatat compatibilitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 atât cu exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, cât și cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Totuși, așa cum se reține de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, controlul obiectiv, *in abstracto*, realizat de Curtea Constituțională în ceea ce privește convenționalitatea normelor în discuție nu exclude posibilitatea instanțelor judecătorești de drept comun de a efectua o analiză nemijlocită, directă, de compatibilitate a respectivelor dispoziții cu cele ale Convenției, în raport cu situația particulară fiecărei spețe, ca obiect al încălcării reclamate în fiecare litigiu, tocmai pentru a se verifica în concreto păstrarea justului echilibru între interesele statului și cele ale reclamantilor.

Nu este lipsit de interes a se observa că prin Recomandarea (2003) 16, Comitetul Miniștrilor statelor membre din cadrul Consiliului Europei a stabilit o serie de principii directe în vederea punerii în executare a deciziilor administrative și jurisdicționale în domeniul dreptului administrativ. În partea referitoare la executarea de către autorități a obligațiilor la care au fost condamnate ca urmare a acestor decizii, Comitetul Miniștrilor invită statele membre să asigure la nivel național un sistem în care autoritățile să fie în măsură să execute într-un termen rezonabil hotărârile pronunțate, iar în caz de neexecutare trebuie prevăzută o procedură adecvată pentru a obține executarea deciziei, în principal prin prevederea posibilității popririi sau a amendării debitorului.

Totodată, prin Rezoluția 1787 (2011), Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a invitat România să trateze cu prioritate problema neexecutării hotărârilor judecătorești, apreciind această chestiune drept una dintre deficiențele naționale majore și sistemice, aspect dovedit de numărul mare de hotărâri de condamnare pronunțate de Curtea Europeană.

În prezenta cauză, în raport de evaluarea nemijlocită, directă și circumstanțele speței, acordarea unui termen de grație judecătoresc și eșalonarea plății, care să prelungească executarea unor sume infime în raport de bugetul debitorului, pentru o perioadă mergând până la aproximativ 8 ani de la data pronunțării hotărârii judecătorești de executat nu poate fi conforma cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și cu jurisprudența Curții de la Strasbourg.

În ce privește susținerile referitoare la blocarea totală a activității Ministerului Public, la prejudiciul imediat și grav ce ar fi suferit de acesta, constând în suspendarea activității acestei instituții și, în consecință, blocarea sistemului judiciar, Curtea constată că petentul nu a depus nicio dovadă în acest sens, deși avea sarcina probei, potrivit adagiului *actori incumbit onus probandi*.

Față de toate aceste considerente de fapt și de drept, Curtea constată că cererile petentului de acordare a unui termen de grație și de eșalonare a plății sunt neîntemeiate, motiv pentru care le va respinge.

Având în vedere dispozițiile art. 6 alin. 4 și 5 din O.G. nr. 22/2002 astfel cum a fost modificată prin Legea nr.92/2001, dar și soluția pronunțată pe cererile principale, Curtea constată că nu se mai impune suspendarea continuării executării silite până la soluționarea prin hotărâre definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului de grație, urmând a respinge aceste cereri ca rămase fără obiect.

DISPOZITIV

Respinge cererea privind acordarea termenului de grație și eșalonarea plății formulată de petentul **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE** în contradictoriu cu intimații **B.E.J.A. "GONȚ DORINA ȘI GONȚ LUCIAN", A.G., D. M. V., C.N., P. O.R., S. A., B. M., M. D. S., N. M., C.S., Ș. E., P. I., D.C.E., V. M.A., B. A., O. N. R., A.M. Ș.**, ca neîntemeiată.

Respinge cererea de suspendare a continuării executării silite a sentinței civile nr.491 din 19.12.2008 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr.5623/2/2008, formulată de petentul **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE** în contradictoriu cu intimații **B.E.J.A. "GONȚ DORINA ȘI GONȚ LUCIAN", A.G., D. M. V., C.N., P. O.R., S. A., B. M., M. D. S., N. M., C.S., Ș. E., P. I., D.C.E., V. M.A., B. A., O. N. R., A.M. Ș.**, ca rămasă fără obiect.

Cu recurs în 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică de la 09 Aprilie 2012.